

Sygn. akt II PK 212/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa E. H.
przeciwko Urzędowi Miasta W.
o przywrócenie poprzednich warunków pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 czerwca 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt XXI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 marca 2016 r., XXI Pa (...) Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację Urzędu Miasta W. (pozwany) wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 21 października 2015 r., VIII P (...), którym to wyrokiem Sąd Rejonowy przywrócił E. H. (powódka) poprzednie warunki pracy z zakresem czynności kelnerki.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł pozwany, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz konieczności wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Podnoszone przez pozwanego istotne zagadnienie prawne sprowadza się do pytania czy powierzenie

pracownikowi nowego zakresu obowiązków w ramach tego samego stanowiska pracy powinno być dokonane w trybie pisemnego wypowiedzenia umowy w zakresie warunków pracy, zwłaszcza w sytuacji gdy część tych obowiązków stanowi prace tego samego rodzaju, a zarówno wcześniejsze, jak i zmienione obowiązki zostały ujęte w podstawowych obowiązkach tego stanowiska? Pozwany podniósł również, że rozstrzygnięcie powyższej kwestii wymaga wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w niniejszej sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, iż w razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850). Sformułowane zagadnienie powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego lub też będzie miało znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw w przyszłości. Sąd Najwyższy uznaje wniosek pozwanego w zakresie rozpoznania tak sformułowanego zagadnienia prawnego za nieuzasadniony, gdyż pozwany nie wskazuje na gruncie stosowania jakiego przepisu narodziły się wątpliwości interpretacyjne, warunkujące konieczność rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy przedstawionego zagadnienia prawnego.

Odnosząc się do konieczności wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych Sąd Najwyższy przypomina, że obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, że: 1) określony przepis prawa budzi poważne wątpliwość, a także sprecyzowanie na czym te wątpliwości polegają, 2) nie doczekał się wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43; z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Wniosek pozwanego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie spełnia powyższych kryteriów, gdyż skarżący w ogóle nie wskazuje wykładni jakich przepisów się domaga. Doprecyzowania wniosku pozwanego w tym zakresie Sąd Najwyższy musiałby się zatem doszukiwać w innych elementach skargi, co jednak nie jest zadaniem Sądu Najwyższego na etapie przedsądu.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.